

Estic esgotat. No hem parat de portar pedres i posar-les una damunt de l'altre. A més tinc les mans brutes amb guix, calç o ciment. A l'estiu la suor m'irrita els ulls, a l'hivern les meves mans s'esquerden.

Alço la mirada per reclamar, però em trobo que estàs somrient. M'adono que estàs brut, amb els cabells esvalotats i ferit pel dur treball. Amb una mirada de tendresa em dius que confii, que aquest tipus de treball ja l'has fet amb altres. És llavors quan veig una torre d'ivori, una catedral de marbre, una casa d'or, una fortalesa de pedra... "Algun dia seràs tan bonic com aquests monuments que observes, però et necessito, doncs al meu costat serem la pedra angular".

I tu, vols continuar amb el projecte de Déu?

Pedro Poveda Rodríguez

RESPIRA